

EL CORONAVIRUS NO ENTÉN DE FRONTERES PERÒ TAMPOC D'ARROGÀNCIA

Glòria Fígols Martín
Delegada Sindical de
CCOO Educació

"Entre totes i tots haurem de vetllar perquè la "nova normalitat" no impliqui un aprofundiment de les desigualtats"

Ahir i abans d'ahir, dies 13 i 14 de maig, vam contemplar amb perplexitat unes manifestacions de veïns del benestant barri de Salamanca de Madrid, gens relacionada amb les preocupacions de la majoria de la població. Es tracta de manifestants de classe alta, gent poc perjudicada per ERTOS, bretxa digital o carències socioeconòmiques en general. Deixant de banda ara si calia reprimir o no aquesta manifestació, atès que se n'han prohibit d'altres amb l'argument de l'estat d'alerta generat per Covid19, em pregunto: de què es queixen aquesta gent?

Conforme passen els dies vaig intuint una estreta relació entre una actitud totalment –però deliberadament- despreocupada, per a dir-ho eufemísticament- pel que fa les mesures de protecció i la pertinença a una classe socioeconòmica determinada. És tracta d'un col·lectiu ben alimentat, despreocupat pels efectes estructurals que pugui tenir aquesta pandèmia.

aral·lelament, per altra banda veig una relació també estreta entre la gent que té un contacte més directe amb el món de la producció, amb el món laboral o de l'educació i, no cal dir, amb el sector sanitari i la preocupació pel risc de contagi.

La implicació amb les mesures de seguretat és més gran conforme hi ha més proximitat amb la realitat de la majoria: arribar a final de mes, percebre sense demora les prestacions per erto, no emmalaltir i tenir cura dels infants i familiars dependents, mentre fan una gimcana per a poder superar el dia a dia. Aquests ciutadans estan sotmesos a la lògica inexorable de les necessitats quotidianes, d'una realitat devastadora: exposar-se cada dia si fan feines presencials o teletreballar i mirar de compaginar la feina amb l'atenció dels fills i dels avis que puguin tenir al seu càrrec en el mateix domicili, fent equilibris amb la distribució dels metres quadrats disponibles dels seus habitatges i, sense arribar al col·lapse psicològic, mirar de no contagiar-se, cuidar els que estan malalts o aïllar als que ja s'han contagiats –en els casos en que això és materialment possible-.

Avui us vull parlar dels integrants del primer grup, són els que no formen part d'un sector de la producció anomenat ara "serveis essencials". Aquests són els que reclamen una vegada i altra que es passi al desconfinament accelerat de la societat. Són els que tenen la percepció que això del virus no va amb ells. Són els que els caps de setmana han obviat la prohibició d'anar a les segones residències. A ells no els ve d'aquí haver de pagar una multa, ells estan immunitzats econòmicament!

Aquests són el prototipus, segur que us sona, que quan han hagut d'ingressar un familiar a l'hospital en una situació de quasi col·lapse sanitari i en el pitjor pic de la pandèmia, han reclamat una habitació individual "que no sap amb qui està parlant vostè?". En constatar que el covid19 ens iguala a totes i tots; ja que com és arreu pregonat "el coronavirus no entén de persones, classes, fronteres o ideologies", resulta que ara s'han trobat, oh sorpresa! que els privilegis dels quals han gaudit fins ara, han estat engolits per una situació que ens ha fet tocar a tots de peus a terra d'una manera brutal, és la lluita global entre la vida i la mort.

Clar, tots aquests surten ara als carrers a cridar, reclamar i queixar-se que els tornin els "drets arrabassats", paradoxes i ironies de la vida. Evidentment, em refereixo al dret de fer el que els surti de l'entrecoix amb tota impunitat. Ells no volen adonar-se que la situació a la que ens ha abocat la seva deliberada ignorància de l'emergència bioplanetària és irreversible. Aquests no volen que res canviï i no volen renunciar a cap dret adquirit. Per a poder conservar els seus privilegis, ells han de passar per sobre dels drets, la seguretat i el benestar de la resta de la població. No obstant, no sabem si ja mai més la vida de tots nosaltres, ni la d'ells tampoc, no tornarà a ser la mateixa que la d'abans del 15 de març de 2020, moment en que la lògica de la necessitat imperiosa de frenar i contenir el virus ens fot un revés que trastoca tanta arrogància, al menys durant força temps.

Finalment, i ara en tant que professional de l'educació portaré l'aigua al meu molí, són els mateixos que durant el confinament surten una i altra vegada als mitjans a denunciar que els professors no treballen prou; que els docents de la privada estan essent molt millor que el dels centres públics, que els de la privada fan "horari lectiu normalitzat". Clar, aquests sempre volen passar per alt les diferències existents entre les famílies per motius de recursos, bretxa digital o condicions socioeconòmiques generals que poden dificultar una vida confinada "plàcida". I és que hi ha famílies que tenen ambdós progenitors, en el cas que aquests siguin dos, teletreballant a casa amb només un terminal -en el millor dels casos- i de vegades amb moltes dificultats de connexió o sense les habilitats imprescindibles per a poder operar digitalment.

Són els que reclamen que el professorat ha d'avançar temari peti qui peti, que el mes de juliol els centres han d'estar oberts per a repescar tot el "contingut perdut" o que el curs 2021 ha de començar l'1 de setembre. Són els que no reconeixen que la tasca de l'educació depassa de llarg els murs de l'escola. Ells no veuen que l'educació comprèn una transmissió de valors com són el respecte i el reconeixement de les necessitats i mancances d'atri, que l'educació ha de coexistir en el sí del nucli familiar amb els ensenyaments que s'imparteixen a les escoles. Ells es pensen, en una valoració merament quantificadora del fet educatiu, que per no rebre contingut durant un trimestre els seus fills perdran possibilitats. Per a ells la vida es mesura en funció del que tens, no del que ets com a persona. Ells no valoren que hi poden guanyar molt en educació emocional, en repescar el contacte i la comunicació intergeneracionals, en rescatar valors de cohesió social o empatia i solidaritat cap els que pateixen situacions precàries i mancances o necessitats bàsiques.

Són els que mai han reconegut el valor social de la tasca del professorat i que ara mateix prescindeixen de les condicions en que els i les professionals de l'educació estan duent a terme la seva feina; vetllant per tal que cap alumne els quedi enrere, quan això significa massa sovint que el professorat està realitzant moltes més hores de les que faria si es pogués fer ensenyament presencial. I és que les jornades de treball s'allarguen molt més del desitjat, sense tenir en compte les situacions individuals dels docents que, en tant que persones, poden tenir la mateixa afectació que les famílies i alumnes als que han de donar atenció. El professorat està treballant majoritàriament sense formació en tecnologies de la informació, amb els seus propis mitjans (llegeixis ordinadors, telèfons particulars i connexió wifi), sense cap compensació. Però això als alienígenes de certs barris, els queda ben llunyà i no en volen sentir ni a parlar.

Entre totes i tots haurem de vetllar perquè la "nova normalitat" no impliqui un aprofundiment de les desigualtats que provocaria una esclatxa social més divisòria encara de la que hem patit fins ara.